

dres heller ikke) saaledes er det blevet forstaaet, og derved er ogsaa hiin Udvei bleven affaaeren. Dersom man var bleven staaende ved at give den samme Anvisning noget fortere, og blot havde holdt sig til det, som er nødvendigt, for at Egtteffabspagten kunde træde frem som en notariiff Pagt, saa forekommer det mig, at man var kommen Sagen nærmere, og der vilde kun blive een Banfællighed tilbage, og det er, om jeg maa bruge det Udtryk, saa at sige Handelsfagen; thi efter Grundloven kan man nok paalægge de Personer, som vies og have en særlig Troesbefjendelse, at betale derfor, men man kan ikke paalægge dem at betale til Præsten; det staaer til dem at udrede Betalingen til Skolen, anderledes kan jeg idetmindste ikke forstaae det. Der vil altsaa fremgaae deraf, at Præsten kun kan blive betalt for den Gjerning, hvorved han giver den præfællige Betsignelse, men ikke for den, hvorved han optræder som Egtteffabs-Notarius. Det forekommer mig fuldkomment i sin Orden, at han faaer sin Betaling for de Handlinger, han udøver inden Kirkens Grændser, og at han fremtræder som offentlig lønnet Embedsmand, og udøver den Gjerning, der som saadan paaligger ham, uden Betaling. Dersom denne Opfattelse er rigtig, saa kunde Banfælligheden have været løst fra Ministerierne, naar de havde taget dem Kuelingen noget mindre nær til Hjerte; men efterat det er sket, efterat man har troet ikke at kunne sætte nogen anden Grændse, og Sagen saaledes paa en Maade har fundet en foreløbig Afgjørelse ved Ministerierne, der, jeg gjentager det, her efter Alles Erkjendelse ere gaaede til det Yderste de kunde, saa synes mig, at denne Lov har en stor og vigtig Betydning, og at det var usælskeligt, at den kom ikke alene til Forhandling men til Antagelse, om ikke absolut i den Form hvori den foreligger, saa dog noget nær i samme.

Cultusministeren: Hvad angaaer Forhandlingen af denne Sag paa det Stadium, hvorpaa den nu befinder sig, troer jeg, at det for Dieblicket ikke vil være rigtigt at komme ind paa Realiteten; men at man derimod bør lade Stemmegivningen foregaae efter den Forberedelse, som her passer sig, nemlig efter det

Stjøn, som Medlemmerne af Thinget, efter at have gjort sig bekendte med Sagen, selv maatte danne sig om Sagens Vigtighed og Betsæffenheden af den Form, hvori den nu foreligger; thi en videre gaaende Discussion vil let føre ind paa Realitetspørgsmaal, som ikke utvømmende kunne behandles paa dette Stadium, og hvorpaa jeg altsaa heller ikke skal indlade mig. Jeg maa ganske overlade til Thinget at skjønne, hvorvidt der er en Nødvendighed for at tage Sagen under Behandling, eller hvorvidt den maa erkjendes for at være af en saadan Vigtighed, at den, engang bragt paa Bane, ikke bør afholdes fra, i det Mindste at nyde Fremme; men forsaavidt der specielt er omtalt Forhandlinger, som have fundet Sted, deels i et andet Ministerium, deels i det Ministerium, jeg har den Ære at forestaae, og Forhandlinger, som maatte have bragt Ministeriet til fuldstændig Erkjendelse af en saadan Lovs Vigtighed, saa være det mig tilladt at yttre, at jeg ikke har behovet noget enkelt Tilfælde for at erkjende, at disse Forhold nødvendigviis maae ordnes, men jeg har af de mig forekommende Tilfælde dog ikke kunnet erkjende, at den factiske Trang til vøiblikkelig at ordne Forholdene var saa stor, at den overvøiede de practiske Banfælligheder og Betænkelseligheder, der stille sig i Veien derfor endnu i dette Dieblif. Jeg skal maafkee til en anden Tid komme til nærmere at udvikle dette. Hvad navnlig angaaer det, der nærmest er antydet, saa har det netop været mig paafaldende, at af egentlige Baptister eller af Folk, som nærme sig til den baptistiske Lære, i det Hele kun to have omtalt for mig Banfælligheden ved Egtteffabs Indgaaelse, medens derimod Antallet af dem, der helde til denne Lære, meget let, af Antallet af de Begjæringer, der indkomme om, at Børnene maae forblive udøbte, skjønnes at være temmelig stort. Jeg har derfor, og saa meget mere som ingen af Menighedens Forstandere have henvendt sig til mig desangaaende, ikke troet, at der var nogen i Samvittigheden følt Trang til hurtig at paasthynde denne Sags Afgjørelse. De to Mænd, som have henvendt sig til mig, have navnlig udhævet som en Grund, der var dem i Veien for at kunne modtage den kirkelige Biesse, Nødvendigh-